

mere bestemte og klare Ord? Det vil sige, at samtlige vore Love betragtes paa forskjellige Steder i deres Heelhed som et Normalbudget, i hvilket vi Intet kunne forandre, og Finansloven har kun Herredømme over de Bevillinger, som ligge udenfor dette Normalbudget. Det er Betragtninger og Forslag af den Natur, som ere komne frem; det er godt, at vi kjende til hvilken Grad af Modenhed de forskjellige finansielle Betragtninger, som versere her i Verden, have udviklet sig. Jeg anbefaler Thinget at stemme for denne monstrøse Overenskomst.

Zable: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Kimestad) har vistnok næsten med Forsæt — jeg veed ikke, om jeg maa bruge dette Udtryk (Escherning; Uforsætlig, det er meget værre!), men jeg kan maaskee formilde det noget ved at sige, at den ærede Rigsdagsmand maaskee har været noget tilbøjelig til at misforstaae de Ord, som med Hensyn til disse Anliggender ere blevne brugte mange Gange, nemlig Dvæle og Tagere i Henseende til Statslivet. Det er jo aabenbart, at der maa være et Sted, hvorfra Skatterne komme, og Noget, hvortil disse Skatter skulle bruges. Hvortil er det, at Skatterne i Almindelighed bruges? Det er til at lønne Administrationen, en stor Deel af Administrationen lønnes derigjennem, og den repræsentative Magt, som er kommen op, har dog en billig Fordring paa, at see til, hvorledes Pengene blive anvendte. Hvis nu denne Administration fyldte denne Sal med sine Mænd, og paa den Maade gav Love om de Skatter, der kom ind fra Befolkningen, saa vilde hele det repræsentative System, som vi have faaet indrettet, være en Illusion, være en Dienforblindelse, være Noget, som lidt efter lidt efter den Conjunction, som den ærede Rigsdagsmand for Høibe Amt 2den Valgfreds (Escherning) kom med, vilde føre til høiere, høiere og høiere Bønninger (Kimestad: Maa jeg bede om Ordet!). Dette med Hensyn til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Kimestad). — Der er i Grundloven gjort en Afstillelse imellem den dømmende, udvænde og lovgivende Magt; den lovgivende Magt er givet Folket i hænde, og hvis Befolkningen ikke benytter den paa den rette

Maade, men derimod lader Administrationen gjøre Overtagelse paa den lovgivende Magts Gebeet, saa bliver hele vort repræsentative System mere og mere en Dienforblindelse. Enhver holde paa Sit; Embedsmanden passer sin Gjerning og søge sin Ære deri; Dommeren sin Domstol og søge sin Ære deri, og Folket sende sine Repræsentanter til Thinget og udøve sin lovgivende Myndighed. Det er den sande Inddeling, der er nedlagt i vor Grundlov, og den skal vi holde paa. Den ærede Taler, forhen fra Kjøbenhavn, men nu fra Mariager (N. Hage), har jeg stadig havt Glæde af, at henvende mig til, fordi jeg i ham seer en af de Mænd, der indtage dette Standpunkt, som han bærer i en Sal, som denne, fordi han uafhængig af alle Ministerforandringer kan udtale sin Anskuelse og baade tydeligt og klart overfor de Sager, som vi have for her, veed, hvad Standpunkt han skal indtage. Naar den ærede Taler sagde, at jeg havde gjort en stor Opdagelse, saa siger jeg, at den ærede Taler i aften har gjort en stor Opdagelse, nemlig den, at det parlamentariske System for endel ophørte ved Rindgjøvelsen af 28de Januar 1852 (N. Hage: Det er ikke mig, der har gjort denne Opdagelse!). Den ærede Taler har gjort den Opdagelse; han kan henvende det til Andre, som havde godt af at indpræge sig det. Jeg har aldrig forlangt den parlamentariske Indflydelse gjort gjældende, men jeg har søgt min Styrke i at bringe det repræsentative Liv til Udvikling og derigjennem lidt efter lidt at bane os Indflydelse ved Siden af de andre Statsmagter; det har været den Politik, som jeg har anseet for gavnligst for Fædrelandet. Hvad er det, der er Skyld i de lange og trættende Forhandlinger her? Og hvem ere de Mænd, der have havt en væsentlig Deel deri? Det er dem, som skulde være i deres Embeder og passe dem, og lade Befolkningen, som ønsker Ro og Sindighed og Fred, for at udvikle den Frihed, det har faaet, kunne faae Lov til at tale med. Jeg gjentager, hvad jeg ved en anden Leilighed har sagt, at naar Befolkningen, den større som den mindre, i Kjøbstæderne som paa Landet, ved enhver Leilighed søgte at holde dem tilbage fra at bemægtige sig Lovgivningens Midler, naar den selv vilde træde frem og faaledes